

РЕШЕНИЕ

№ 41051

гр. София, 22.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6023** по описа за **2026** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по две касационни жалби: от Председател на ДАНС и от „КРАУН ГРУП“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Р. И. К., чрез адв. Р. К. от АК - С., срещу Решение №825 от 07.03.2026 г., постановено по АНД №7290/2025 г. по описа на СРС, НО, 17-ти състав, с което е изменено Наказателно постановление № 38-36/18.03.2025 г., като е намален размера на имуществената санкция от 54 000 лева на 10 225,84 /десет хиляди двеста двадесет и пет евро и осемдесет и четири цента/ евро (равняващи се на 20 000 лева). С процесното НП за извършено системно нарушение по чл.53, ал.1, вр. чл.15, ал. 1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари на основание чл.116, ал. 3, т. 3 от ЗМИП на „КРАУН ГРУП“ ООД, ЕИК[ЕИК], е била наложена „имуществена санкция“ в размер на 54 000 лв.

С касационната жалба, подадена от „КРАУН ГРУП“ ООД, [населено място], първоинстанционното решение се обжалва в частта, потвърждаваща ангажирането на административнонаказателната отговорност на дружеството. Касаторът релевира касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) във връзка с чл. 63в от ЗАНН – нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до необоснованост на съдебния акт. Поддържа, че АУАН и НП са издадени в нарушение на императивните изисквания за форма по чл. 42 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН и чл. 52, ал. 4 от ЗАНН, тъй като не съдържат пълно и точно описание на нарушението и обстоятелствата по извършването му. Възразява, че АУАН е съставен след изтичане на шестмесечния преклузивен

срок по чл. 34, ал. 2 от ЗАНН, чийто начален момент според него е датата на възлагане на проверката – 22.07.2024 г. Твърди, че комплексната проверка е следвало да бъде проведена по реда на чл.54 от ЗМИП за юридическо лице, а не по чл.53 от ЗМИП, тъй като клиентът е действал от името на „Калдера“ ООД и е попълнил декларация за произход на средствата. Излага съображения, че дружеството е осъществило частично изпълнение чрез вписване на сделката в дневника и събиране на декларация, което изключва съставомерността на деянието или обосновава маловажност на случая. Поддържа липса на квалифициращия признак „системност“ по смисъла на §1, т.15 от ДР на ЗМИП, като твърди, че за всички констатирани нарушения е следвало да бъде съставен един общ АУАН и издадено едно общо НП, а разделното им санкциониране нарушава принципа *ne bis in idem* и чл. 17 от ЗАНН. Наред с това сочи, че за признака „системност“ се изисква предходните деяния да са установени с влезли в сила актове. Претендира се отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната част и цялостна отмяна на наказателното постановление, ведно с присъждане на сторените разноски за двете съдебни инстанции.

С касационната жалба, подадена от ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ „НАЦИОНАЛНА СИГУРНОСТ“, чрез процесуалния представител юрисконсулт Т. П., първоинстанционното решение се оспорва в частта, с която наложената имуществена санкция е намалена от 54 000 лв. (27 609,76 EUR) на законоустановения минимум от 20 000 лв. (10 225,84 EUR). Касаторът се позовава на касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.3 от НПК, вр. чл. 63в от ЗАНН – нарушение на закона и явна несправедливост на наложеното наказание. Поддържа, че размерът на санкцията е законосъобразно определен при съобразяване на чл.72, т.3 от ППЗМИП с базов размер от 30 000 лв. и завишаването му с 80 на сто на основание чл.75, ал. 2, т. 3 от ППЗМИП предвид годишния оборот на обменното бюро над 1 400 000 лв. (715 808,64 EUR). Соочи, че деянието попада в предметния обхват на чл. 123а, ал. 2 от ЗМИП, извършено е от професионален субект по чл.4, т.4 от ЗМИП при завишени изисквания за превенция, а редуцирането на санкцията до законовия минимум противоречи на целите по чл.12 от ЗАНН и на международните стандарти на FATF (Препоръка 35) и Комитета MONEYVAL към Съвета на Европа за налагане на ефективни, пропорционални и възпиращи санкции. Претендира отмяна на съдебното решение в изменителната му част и потвърждаване на наказателното постановление в първоначално определения размер на санкцията от 54 000 лв. (27 609,76 EUR), ведно с присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В представени писмени бележки Председателя на ДАНС се позовава на чл.18 от ЗАНН и т. 8 от Тълкувателно решение № 77 от 29.11.1984 г. по н. д. № 68/1984 г., ОСНК на ВС, изключващи приложението на чл.23 – чл.26 от НК в административнонаказателния процес, и пледира за потвърждаване на квалификацията за системност по чл. 116, ал. 3, т. 3 от ЗМИП.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност и на двете касационни жалби, като намира обжалваното решение за правилно и законосъобразно и предлага същото да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационните жалби са подадени в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежни страни, срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледани по същество, жалбите са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление № 38-36/18.03.2025 г., издадено от Председателя на Държавна агенция "Национална сигурност" /ДАНС/. Със същото за извършено системно нарушение по чл.53, ал.1, вр. чл.15, ал. 1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари на основание чл.116, ал. 3, т. 3 от ЗМИП на „КРАУН ГРУП“ ООД, ЕИК[ЕИК], е била наложена „имуществена санкция“ в размер на 54 000 лв, за това, че на 12.07.2024 г. дружеството, в свой пункт за обмяна на валута "обменно бюро" купува от свой клиент сумата от 10000 долара по курс 1,789 лева за един долар, с левова равностойност на процесната случайна сделка, възлизаща та 17890 лева, без да идентифицира клиента си марина Е. К. чрез представянето на официалния документ за самоличност на същата и снемането на копие от документа, преди да бъде извършена случайната сделка, което нарушение, като пето такова е прието за нарушение на чл.53, ал.1 ЗПМИ, вр. чл.15, ал.1 ЗПМИ.

След преценка на събрания по делото доказателствен материал въззивната инстанция е установила следното: „КРАУН ГРУП“ ООД е вписано в публичния регистър на лицата, осъществяващи дейност като обменно бюро, с Удостоверение № 1567/22.07.2022 г., и има качеството на задължено лице по чл.4, т.4 от ЗМИП. На 12.07.2024 г. в стопанисван от дружеството обект в [населено място] е сключена случайна сделка по смисъла на § 1, т. 19 от ДР на ЗМИП, при която от клиента – физическото лице М. Е. К., е закупена валута в размер на 10 000 USD по курс 1,789 лв. за 1 USD, с левова равностойност 17 890 лв. (9 146,99 EUR), изплатена в брой. За операцията са издадени бордеро № 149811/12.07.2024 г. и фискален бон № 150349/12.07.2024 г. в 12:33:40 ч. При сключването на сделката клиентката е представила лична карта и е попълнила декларация за произход на средствата по чл. 66, ал. 2 от ЗМИП, но дежурният служител на дружеството не е снел копие от официалния документ за самоличност. Със Заповед № ФР-9-89/17.07.2024 г. на Директора на САД „Финансово разузнаване“ към ДАНС е възложена проверка на дейността на дружеството със срок от 22.07.2024 г. до 26.07.2024 г. Резултатите от проверката са обективирани в Констативен протокол рег. № ФР-10-714/27.01.2025 г. На 27.01.2025 г. е съставен АУАН № ФР-10-720/27.01.2025 г. за нарушение на чл. 53, ал. 1 във връзка с чл. 15, ал. 1 от ЗМИП, връчен лично на упълномощен представител на дружеството на същата дата. Въз основа на акта е издадено Наказателно постановление №38-36/18.03.2025 г., с което деянието е квалифицирано като системно по чл.116, ал.3, т.3 от ЗМИП като пето по ред еднородно нарушение (неизвършена надлежна комплексна проверка чрез снемане на копие от документ за самоличност), предхождано от четири нарушения от същия вид, извършени съответно на 20.03.2024 г., 08.06.2024 г., 28.06.2024 г. и 28.06.2024 г. Наложена е имуществена санкция в размер на 54 000 лв. (27 609,76 EUR), определена по реда на чл. 72, т. 3 и чл. 75, ал. 2, т. 3 от ППЗМИП.

С обжалвания съдебен акт Софийският районен съд е приел нарушението и квалификацията му като системно за безспорно доказани от обективна страна, но е изменил наказателното постановление в санкционната му част, като е намалил размера на имуществената санкция от 54 000 лв. (27 609,76 EUR) на законоустановения минимум от 20 000 лв. (10 225,84 EUR) поради липса на доказани отегчаващи обстоятелства, обосноваващи определянето ѝ над минималния размер.

При извършената проверка на основание чл.218, ал.2 АПК, настоящия касационен състав намира, че решението е постановено от компетентен съд, в рамките на правомощията му, по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което е валидно и допустимо.

Въззивният съд се е произнесъл въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички релевантни обстоятелства съгласно чл.14, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, които е установил с редовно събрани съгласно чл.107, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН допустими доказателствени средства

по чл.105, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН (писмени по чл.127 НПК вр. чл.84 ЗАНН), подложени на проверка по чл.107, ал.5 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Решил е спора въз основа на надлежна доказателствена съвкупност, без при формирането и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства, които да ги компрометират. В тази връзка касационните жалби се явяват неоснователни.

Касационната жалба на „КРАУН ГРУП“ ООД е неоснователна по следните съображения:

Неоснователно е възражението за изтекъл шестмесечен преклузивен срок за съставяне на АУАН. ЗМИП е нормативен акт, регулиращ превенцията и мерките срещу изпирането на пари, поради което за нарушенията по него се прилага специалният шестмесечен срок по чл.34, ал.2 от ЗАНН. Съгласно трайната съдебна практика при извършване на комплексни проверки моментът на „откриване на нарушителя“ не се свързва с формалното узнаване на неговата регистрация, а настъпва тогава, когато контролните органи разполагат с пълния обем фактически данни и документи, позволяващи установяването на съставомерните признаци на деянието и самоличността на извършителя – тоест към датата на приключване на проверката. В настоящия случай проверката е възложена за периода 22.07.2024 г. – 26.07.2024 г. и е приключила на 26.07.2024 г. Шестмесечният срок, съгласно чл.183, ал.3 от НПК във връзка с чл. 84 от ЗАНН изтича на съответното число на шестия месец – 26.01.2025 г., която дата е била неприсъствен ден (неделя). По силата на чл. 183, ал. 4 от НПК във връзка с чл. 84 от ЗАНН, когато последният ден на срока е неприсъствен, срокът изтича в първия следващ присъствен ден – в случая 27.01.2025 г. (понеделник). Тъй като АУАН е съставен именно на 27.01.2025 г., законовият срок е спазен и не е налице твърдяното от касатора неспазване на срока.

Правилно СРС е приел, че АУАН и НП отговарят на императивните изисквания на чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Нарушението е индивидуализирано с пълно описание на релевантните факти – дата (12.07.2024 г.), час (12:33:40 ч.), място на извършване, предмет и параметри на сделката (10 000 USD с левова равностойност 17 890 лв. / 9 146,99 EUR), данни за клиента, номера на издадените бордери и фискален бон, както и конкретното неизпълнено законово задължение за снемане на копие от документа за самоличност. Обстоятелството, че НП възпроизвежда фактическото описание от АУАН, не съставлява порок по чл.52, ал.4 от ЗАНН, доколкото наказващият орган е обсъдил депозираните писмени възражения и е изложил ясни съображения защо ги намира за неоснователни.

Настоящият съдебен състав споделя и изводите на въззивния съд за материална законосъобразност на процесното НП. Дружеството безспорно притежава качеството на задължено лице по чл.4, т.4 от ЗМИП. Продажбата на валута в брой на стойност 17 890 лв. (9 146,99 EUR) надвишава установения праг от 5 000 евро по чл.11, ал.1, т.3 от ЗМИП и представлява „случайна сделка“ по §1, т.19 от ДР на ЗМИП. Съгласно чл.15, ал.1 от ЗМИП мерките за комплексна проверка по чл.10, т.1 от ЗМИП (идентифициране на клиента и проверка на неговата идентификация) следва да бъдат приложени преди извършването на операцията. По силата на чл.53, ал.1 от ЗМИП идентификацията на физическите лица се извършва кумулативно чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него. Снемането и съхраняването на копие от документа за самоличност е задължителен законов елемент от процедурата по идентификация, обезпечаващ контролните правомощия на органите по чл.68 от ЗМИП и воденето на клиентски досиета по чл.16 и чл.67 от ЗМИП, поради което неизпълнението му самостоятелно осъществява състава на нарушението. Неоснователно е възражението, че проверката е следвало да се извърши по чл.54 от ЗМИП като сделка с юридическо лице: операцията е извършена лично на каса от физическото лице М. К., без да е представено надлежно

пълномощно за представителство. Дори при хипотеза на представителство на юридическо лице, съгласно чл.54, ал.8 от ЗМИП физическото лице – представител задължително се идентифицира по реда на чл. 53 от ЗМИП, включително чрез снемане на копие от документа за самоличност. Събирането на декларация за произход на средствата по чл.66 от ЗМИП съставлява самостоятелна мярка по чл.10, т.4 от ЗМИП и не замества, нито санира липсата на снето копие от документа за самоличност. Неотнормено е позоваването на Решение №6792 от 26.02.2025 г. по адм. д. №11901/2024 г. на АССГ: частичното изпълнение на предписаните мерки не изключва противоправността на деянието от обективна страна, а подлежи на съобразяване при индивидуализацията на административното наказание, както законосъобразно е процедурал първоинстанционният съд.

Настоящият съдебен състав приема, че твърдението, че всички установени при проверката нарушения е следвало да бъдат обединени в един общ АУАН и едно общо НП, е неоснователно, тъй като е в пряко противоречие с материалния и процесуалния закон. По силата на чл.18 от ЗАНН при извършване на няколко отделни нарушения административните наказания се налагат и изтърпяват поотделно за всяко от тях. Съгласно задължителните указания по т. 8 от Тълкувателно решение № 77 от 29.11.1984 г. по н. д. № 68/1984 г., ОШН на ВС, правилата на чл.23 – 26 от НК относно съвкупността от престъпления и продължаваното престъпление са неприложими в административнонаказателното производство. Всяка отделна валутна сделка, сключена без снемане на копие от документ за самоличност, представлява самостоятелно административно нарушение. Съставянето на общ АУАН и налагането на едно общо наказание за множество отделни деяния е недопустимо и би довело до незаконосъобразна ненаказуемост. Не е налице нарушение на принципа *ne bis in idem* и на чл.17 от ЗАНН, тъй като дружеството не се санкционира повторно за едно и също деяние, а отговаря за фактически самостоятелно нарушение. Тъй като деянието от 12.07.2024 г. е пето по ред еднородно нарушение в рамките на една година (след тези от 20.03.2024 г., 08.06.2024 г., 28.06.2024 г. и 28.06.2024 г.), същото правилно е квалифицирано по специалния състав на чл. 116, ал. 3, т. 3 от ЗМИП като системно нарушение. За разлика от повторността по чл.116, ал.2 от ЗМИП, при системността е достатъчно преди извършването на процесното деяние да са осъществени поне още четири нарушения от същия вид в рамките на годината, без да е необходимо те да са установени с влезли в сила санкционни актове. Това е така, с оглед граматическото и систематично тълкуване на съответните норми. В дефиницията за „повторно нарушение“ по §1, т.13 от ДР на ЗМИП законодателят изрично въвежда изискването нарушението да е извършено „в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за нарушение от същия вид“. В текста на §1, т.15 от ДР на ЗМИП такова условие липсва – законодателят борава единствено с обективния факт на „извършването“ на пет или повече нарушения в едногодишен период. Следователно, за да се приеме, че предходните четири нарушения следва да са установено с влезли в сила актове, нормативният акт следва изрично да поставя изискване за стабилитет, което в случая липсва.

По отношение втората касационна жалба на Председателя на ДАНС настоящият съдебен състав намира същата неоснователна по следните съображения:

Районният съд законосъобразно е упражнил правомощието си по чл. 63, ал.7, т.4, вр. ал.2, т.4 от ЗАНН, като е изменил наказателното постановление и е намалил размера на наложената санкция от 54 000 лв. (27 609,76 EUR) до минималния законов размер от 20 000 лв. (10 225,84 EUR).

За системни нарушения, извършени от субекти по чл.4, т.4 от ЗМИП, санкционната норма на чл.116, ал.3, т.3 от ЗМИП предвижда имуществена санкция в граници от 20 000 до 10 000 000 лв. (от 10 225,84 EUR до 5 112 918,81 EUR). Определянето на размера на

санкцията над законоустановения минимум представлява упражняване на административна дискреция, която подлежи на пълен съдебен контрол за съответствие с общите принципи за индивидуализация по чл. 27 от ЗАНН и чл. 123а от ЗМИП (Решение № 331 от Разпоредбите на чл.72, т.3 и чл.75, ал.2, т.3 от ППЗМИП са формулирани диспозитивно чрез глагола „може“, което изключва тяхното автоматично, механично или чисто аритметично прилагане без надлежно доказване на конкретни обстоятелства. За да бъде наложена санкция над минимума, наказващият орган е длъжен да изложи фактически и правни мотиви, разкриващи по-висока степен на обществена опасност на конкретното деяние и дееца в сравнение с типичните случаи от същия вид. Такива обстоятелства по делото не са установени. Самият системен характер на деянието вече е взет предвид от законодателя като квалифициращ елемент, обусловил преминаването към четирикратно по-висок минимум по чл.116, ал.3, т.3 от ЗМИП (20 000 лв. / 10 225,84 EUR) спрямо общия минимум по чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП (5 000 лв. / 2 556,46 EUR). Поради това системността не може да се отчита повторно като отегчаващо обстоятелство при индивидуализацията на санкцията в рамките на квалифицирания състав, с оглед забраната за двойно отчитане на квалифициращи признаци (по аргумент от чл.79, ал.2 от ППЗМИП).

Въззивният съд правилно е отчетел и смекчаващите отговорността обстоятелства: дежурният служител е прегледал документа за самоличност на клиента, събрал е надлежна декларация за произход на средствата и е отразил операцията в дневника, което сочи на частично изпълнение на мерките за комплексна проверка; дружеството е съдействало напълно на контролните органи и от деянието не са настъпили вредни последици. Общите съображения на ДАНС, свързани с мониторинга на FATF и Комитета MONEYVAL, отразяват международния контекст и държавната политика, но не могат да дерогират императивното изискване за индивидуална фактическа и правна мотивация на всеки административнонаказателен акт. Санкцията в минималния размер от 20 000 лв. (10 225,84 EUR) се явява напълно съразмерна, справедлива и годна да постигне целите на специалната и генералната превенция по чл. 12 от ЗАНН.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън визираните в касационните жалби, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото на страните не се дължат разноски.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63д ЗАНН Административен съд София-град, XXI-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №825 от 07.03.2026 г., постановено по АНД №7290/2025 г. по описа на СРС, НО, 17-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.